

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 87

Číslo 31

29. července 2007

Cena: 6 Kč

VŠECHNO, CO MÁ DECH, AŽ CHVÁLÍ HOSPODINA!

(Ž 150,6)

Festival duchovní hudby se konal poosmém. Vlastně podeváté – všechno je jinak, počítáme-li také mohutnou poválečnou budovatelskou masovou akci (Pěvecký festival chrámových sborů církve československé v Praze 10. – 12. června 1950). První vlaš-tovka v roce 1969 se v normalizač-ním protivětru nemohla rozletět, a tak druhý ročník navázal až v čer-vcenci 2001.

Vyčítá-li někdo naší církvi, že má sklony k uzavřenosti a k sektářství, ať se zastaví vždy 5. července odpo-ledne u Mikuláše na Starém Městě Pražském, dostane se mu řádné porce hudební multikulturality za laskavého přispění náboženské obce Praha 1 – Staré Město a s mediálním partnerstvím našeho týdeníku Český zápas, Radia Proglas a časopisu pražské diecéze Husita. Je to švih a zvuková, repertoárová a stylová pe-strost, co drží sympatickou dvouho-dinovou přehlídku pohromadě, a to i přes to, že přirozeně nelze dosáhnout úplné technické vyrovnanosti v limi-tovaných podmínkách toho kterého souboru.

Promyšlená dramaturgie (Marek Vávra, ředitel Husitské umělecké školy Harmonie) neváhala rozetnout sled sborových vystoupení šťastným zařazením varhanního sóla (zkušený Bohumír Rabas naplnil vzcnosný barokní prostor rafinovanou barevností Vierneho Westminsterských

zvonů, evokující dojem líbezných chrámových vitráží prozářených sluncem, až k syté hustotě ve vrcho-lu, aby pak v Gigoudově motorické Toccatě prokázal ničím nenahraditel-né kvality královského nástroje) a lahodným zvukem žestů (vzorně vyvážené trubky, trombony a tuba hostujícího Pozounéřského souboru z Anhaltské evangelické zemské církve). Němečtí hosté představili důsledně duchovní orientaci, i amer-icky veselá Pop-Fantasie, kterou své vystoupení otevřeli, měla v sobě cosi z okázalé wagnerovské důstoj-nosti, o Mendelssohnovi a Bachovi ani nemluvě, a přece ne na úkor ele-gantního tahu; Lutherův chorál (viz Zpěvník ČČSH č. 7) ovšem nemohl chybět.

Šest komorních pěveckých sborů (o výrazném posunu v názoru na poměr mezi kvantitou a kvalitou jasně vy-povídají i počty členů, tentokrát se pohybovaly mezi čísly 8-25) zaujalo především dobrou orientací v ruz-ných stylových rovinách. Tytam jsou doby, kdy se stylové a výrazové ne-porozumění tolerovalo i profesionál-ům, dnes je obeznamenost tohoto druhu samozřejmostí i pro amatéry, ať už sami vyrůstají z jakékoli školy či tradice. A tak nikoho neudiví, že na husitském festivalu zazní stejně přesvědčivě revoluční píseň Povstaň, povstaň, veliké město pražské jako africké spirituály či pozdně rene-

Komorní sbor Mistra Jakoubka ze Stříbra řídila sestra Hana Tonzarová

sanční římskokatolická mystika (G. P. da Palestrina, T. L. de Victoria v intencích Tridentského koncilu), vrcholně barokní árie od G. F. Hän-dela, písně ze starých českých kanci-onálů jako pravoslavná modlitba (Otče náš od Čajkovského) nebo

pozdně klasické Te Deum (Antonín Rejcha).

Zvláště ocenit zasluží Ad Libitum, osmičlenný komorní sbor při praž-ském gymnáziu Písnická. Příjemné, kultivované, svěží a lehké (až křehece madrigalové) hlasy, vedené vytříbe-ným sluchem a funkčně uměřeným gestem sbormistra Tomáše Klimy, se vyznaží v bohatém klenutí melodic-kých oblouků a frází v repertoáru renesančním, pravoslavném roman-tickém (Čajkovskij), historizujícím poetickým (Martinů) i soudobém (Desenclos). Výstup Komorního sboru Christi z Úval a ze Škvorce nesl stopy důkladné přípravy, kulti-vované tlumená vnitřní radost jako by vyvěrala z tradice literátských bratrstev (je tu cítit společný ekume-nický patronát naší náboženské obce a farního sboru Českobratrské církve evangelické). Sympaticky vyznělo rytmické užití drobných bicích ná-strojů, profesionální sólový výkon (Händel) i záslužný dramaturgický počín: sbormistr Vítězslav Pokorný zařadil do programu píseň Žehnej, Bože, církvi naší (Vilém Bálek, V. J. Vyskočil) z nedávno vydaného sbo-rníku z vlastní tvorby naší církve – tento typ pozdně romantického (post-secesního) chrámového zpěvu zapůsobil jako pozdrav od otců zakladatelů, zmizel tak dokonale v propadlišti času, že se stává hor-kým kandidátem na come-back v po-době módního hitu. Ženský pěvecký sbor Chorus Angelicus z Kostelce nad Černými Lesy zaujme pečlivostí přípravy i úsilím o zřetelnou dyna-miku, sbormistryně Zdeňka Ččetková by jej mohla místy odvézt i k větší expresi: zpěvačky mají nač být hrdé, už jen pro vklad v oblasti

baby-boom (od Vánoc 2000, kdy sbor založily, 11 členek přidalo ke svým 10 dříve narozeným dětem dalších 13, jedno je na cestě). Smí-šený pěvecký sbor Církve českoslo-venské husitské v Chrudimi nezapře více než 80 let své historie, spojuje zpěváky od věku pamětníků až po malé děti, repertoárově široce roz-kročen. Sbornistr Lubor Malík ne-váhá prezentovat i svou zálibu v pů-vabných folklórních idealizacích ve stylu 50. – 60. let (cenné úpravy lido-vých písní E. Suchoně a O. Halmy), přesvědčivé nastudování ukázky kla-sické chrámové tvorby (výtečný Antonín Rejcha, s profesionální jis-totou jak ve sboru, tak i u sólistky Jany Prokešové) i lásku k operě, o níž svědčila strhující sborová scéna ze Smetanovy Prodané nevěsty (i to se dá akceptovat na festivalu du-chovní hudby: proč bychom se ne-těšili, když nám Pán Bůh zdraví dá). Z ohlášené Dvořákovy skladby Going Home se vyklubalo působivé Largo z Novosvětské symfonie – Zdeňka Nejedlého by nad takovou aranžii asi ranila mrtvice: byl to Dvořák anglicky zpívaný, americký-ma ušima slyšený, globálně popula-rizovaný, zaoceánský, transatlantic-ky kosmopolitní. (A stejně náš, chru-dimský.) Komorní sbor Mistra Ja-koubka ze Stříbra, residenční těleso Festivalu příbramských sborů v Pří-brami, je sympaticky ambiciózní kolektiv: pravidelně zajíždí do Kostni-ce, vystupuje v krajském divadle i při Prokopské pouti. Jeho sbormis-tryně Hana Tonzarová vkládá do něho promyšlenými a propracovaný-mi gesty vydatné dávky své expresi-vity, bohatství výrazu podporuje i

Dokončení na str. 3

ZÁZRAK NA STARÉM MĚSTĚ

V neděli 24. června jsme se rozlou-čili s farní kanceláří mikulášského sboru, která byla umístěna ve dvoře Kafkova domu v Praze 1. I když lou-čení s tímto prostorem, kde jsme zažili mnoho pěkného, bylo trochu smutné, přehlušila je radost z oslavy křtin malého Jana Jakuba Vávry. Ale co teď? Co dál, kde se asi napříš-tě sejdem?

I když jsme byli seznámeni s plánem bratra faráře Mgr. Lumíra Čmerdy umístit novou kancelář přímo v ho-rní postranní kapli v chrámu sv. Mikuláše, byla někde v koutku na-šich duší pochybnost. Jednak se nic nedělo, bohoslužby i koncerty probí-haly stejně jako obvykle, nebyl žád-ný nepořádek, nikde nic, co by svěd-čilo o nějakém tom stavebním ru-chu. Moc jsme se tomu ani nedivili. Všichni přeci víme, co se zrovna děje v našem stavebnictví. Vidina zvýšení DPH zburcovala všechny investory k nevidané aktivitě. Takže je naprostý nedostatek izolačních materiálů, nikde ani cihla, žádné volné ruce, ochotné k pořádné prá-ci. Skoro jako za socialismu. Také stavební úřady jsou zahlceny pož-aďavky a tudíž mírně nevrle.

Jaké tedy bylo naše překvapení, když za týden nás po bohoslužbě bratr farář vyzval, abychom se šli

podívat nahoru na novou kancelář. Abych řekla pravdu, moc jsem od toho nečekala. Pravděpodobně tam bude nějaká ta skládací dřevěná krabice, ne nepodobná buňkám na staveništním zařízení. Moc se mi po těch schodech nahoru nechtělo. Od jisté doby se schodům raději vyhý-bám. Hnala mne ale nahoru zvěda-vost a také touha po dlouhé době se zase jednou pokochat pohledem shůry na ten krásný chrám, který tolik miluji.

Když jsem konečně stanula před novou kanceláří, zůstala jsem v úža-su stát. Bylo to skoro jako v té po-hádce. Bylo, nebylo? Kde se vzal, tu se vzal. Od této chvíle dokonale ro-zumím vzniku té legendy, která tvrdí, že domek Marie, matky Páně, přenesli andělé do Lorety.

Nejinak tomu muselo být i s tou naší farní kanceláří. Andělé ji v noci pře-nesli na svých křídlech ze dvora Kafkova domu. Je to tady skoro stej-né, až na několik nepatrných rozdí-lů. Okno, které vede do Pařížské ulice je barokní. Bílá skříň ve zdi je ta samá, co byla dole. Ale otevřete vedle ní bílé dveře, co vedly do umy-várny, ale je za nimi točité schodiště, vedoucí vzhůru na věž. Otevřete dve-ře naproti a jste na balkoně a vidíte dole chrám jako na dlani.

Celá zmatená jsem usedla do měkké pohovky, rozhlížím se kolem a přemýšlím, jak mám nazvat stavební sloh, který sice plně respektuje his-torickou stavu, ale je přitom tak skvěle prakticky využitelný. Vymys-lela jsem si tedy termín funkční funkcionalismus, na rozdíl od mno-hých funkcionalistických staveb, které díky poklesu návštěvnosti a prudkému zvýšení cen energií jsou leckde obtížně využitelné. Myslím si, že tenhle stavební počín bude velkou inspirací pro mnohé naše nábožen-ské obce.

Ale vraťme se k tomu zárazku. Dle kazatelského plánu na neděli 1. čer-vence připadl nám dobře známý text o tom, jak Ježíš svým požehnáním rozmnožil pět chlebů a dvě ryby tak, že nasytil zástup pěti tisíců lidí. Na tomhle příběhu mne mimo jiné už dlouho fascinuje jedna věc. Ta bá-ječná organizace. Dav byl rozdělen na skupiny asi po padesáti lidech, aby byl přehled. A učedníci? Museli sebou pěkně hodit, než je všechny obsloužili. Docela fuška.

Nejinak tomu asi bylo s tím zázra-kem, kterým byla přemístěna naše farní kancelář. Chtělo to především dobrý nápad, skvělou organizaci, pracovitě ruce, obětavost, poro-zu-
Dokončení na str. 3

Reklama

Svého času jsem chodila dost často kolem jedné reklamní agentury. Jednou mne za výlohou upoutal slogan: I Pán Bůh potřebuje reklamu, proto jsou na kostele zvony. Srdečně jsem se tomu zasmála a uvízlo mi to v paměti.

Stejně mne pobavilo, když jsem nedávno obdržela dopis z Ústí nad Orlicí a byla na něm dvojnámka s kresbou našeho sboru v Žamberku, vydaná k padesátému výročí Husova sboru. Pravda, zaznamenala jsem kdysi nabídku na vydání známky s vlastní fotografií, ale protože nejsem dost ješitná, ba ani nemám dostatečný smysl pro recesi, pustila jsem tu myšlenku z hlavy.

Vůbec mne při tom nenapadlo, že by se taková věc dala využít jinak, a mnohem lépe. Dávám tedy tenhle skvělý nápad na vědomí všem náboženským obcím, které chystají oslavu nějakého jubilea a mohly by ho realizovat. Při té příležitosti bych chtěla zároveň vyzvat i členy všech našich náboženských obcí, aby se trochu porozhlédli kolem sebe s následujícími otázkami:

Je náš sbor uveden na mapě vašeho města?

Je v něm nějaká zmínka v místních propagačních materiálech?

Jsou v ulicích nějaké orientační ukazatelé vedoucí k našemu sboru?

Máte na vratech, na plotě a všude, kde je to možné, nějakou tu skříňku s pastoračními materiály a s údaji o tom, kdy jsou bohoslužby?

Není tomu tak? Tak s tím něco udělejte!

Nedávno jsem se rozhodla udělat si výlet do Nymburka. Je to kousek od Prahy, ale nikdy v životě jsem tam nebyla. Poránu v ulicích nebylo ani živáčka. Musím však Nymburk pochválit. Na mapě u nádraží jsem náš sbor našla docela snadno. Ukazatele v ulicích mají také. Ono také není divu. Není tomu tak dávno, co jsem viděla náš sbor znovu v televizi v pořadu Šumná města. Jak je vidět, v Nymburce jsou na náš sbor docela pyšní - právem.

Jindřiška Kubáčová

Z kazatelského plánu

9. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

Pane, mluv, tvoji služebníci slyší!

Uprostřed rušných Ježíšových zápasů za prosazení Božího záměru se světem, jenž mu není nakloněn, je Mistrův pobyt v domě Marty a Marie přímo oázou míru a klidu. Jsou a vždy budou uprostřed zlého světa i místa, kde Kristus je přijímán a vítán. Obě sestry se podělily o hostitelskou úlohu tak, že každá vykonává jednu její stránku. Možná není na místě ptát se, která z obou složek péče o hosta je ta významnější. Ježíš nesnižuje a nezavrhne Mariinu péči, i ta je potřebná a patří k židovské zbožnosti (je i skutkem milosrdenství podle Mt 25,35). Jakmile však Ježíš promluví, mění se z hosta v hostitele. Mluví-li Kristus (a jeho prostřednictvím sám Bůh), ztišme se a naslouchejme mu! Bez naslouchání Kristu ztratilo by smysl a cenu všechno naše jiné sebelépe míněné snažení. Jen bychom se pachtili a bědovali, že nám nikdo nepomáhá, kdybychom nepřijali pomoc Spasitelovu.

Vstup: Am 8,9-12 nebo Gn 18,1-8

Tužby:

2. Abychom vždy ochotně naslouchali svému Pánu a všechn svůj život uspořádali podle jeho slova...

3. Aby se na nás naplnilo Kristovo zaslíbení, že všichni, kdo se poslušně podrobují jeho vůli, jsou jeho nejbližší rodinou...

Epištola: Ko 1,17-29

Evangelium: L 10,38-42

K obětování: J 6,27-29

K pozhnání: Ž 119,89-94

Modlitba:

Děkujeme, nebeský Otče, za nasycení tvým slovem a za požehnané společenství Kristova stolu. Kéž se všechno dobré, co jsme přijali, promění v nás ve zdroj síly k denním životním zápasům. Tvým Synem pohoštění a posilnění chceme se v nich osvědčovat jako jeho následovníci a svědkové. Rač nás podepřít ve chvílích naší slabosti a našeho kolísání a uchovej nám nadějný výhled k věčné hostině v nebesích, k níž také nás Pán Ježíš Kristus pozval.

Vhodné písně: 13, 25, 39, 43, 45, 51, 54, 105, 106, 290, 300

JINÝ KRAJ, JINÝ MRAV

Na parkovišti stojí dva pánové v tmavých civilních oblecích a rozmáchlými gesty navádějí příjíždějící auta do jednotlivých pruhů. Řidiči ukázněně zajíždějí nablýskanými auty na určená místa. Parkovací pruh vyhrazený pro vozíčkáře je nedotknutelný, i když nikde nevisí cedule hlásající výši pokuty za neoprávněné parkování. Nikdo z řidičů neprotestuje. Nikdo si nevybírám takové místo, odkud by mohl bez čekání odjet. Nikdo totiž nikam nepospíchá. Všichni se po dvou hodinách zase v poklidu rozjedou do svých domovů.

Parkoviště se pomalu plní a až se zaplní, regulovčící začnou navádět další auta na přídatné parkoviště, které je mnohem menší, tak na padesát aut.

Z bouráků vystupují nastrojené rodinky včetně dětí, staří manželé i mládež. Všichni se pomalým krokem ubírají jedním směrem. Je krásné nedělní dopoledne. Hodiny ukazují 10,45.

Uvítací výbor, složený z jedné bělošky a dvou černošek, srdečně zdraví přichozí, potřásají si rukama, dojde i na objetí a polibky. Přichozí si berou na stolech připravené tištěné materiály a mizí v sále. Na pódiu stojí bicí souprava, mikrofony a stojany s kytarami. Z menšího sálu odnaproti přes dvoranu přicházejí další návštěvníci. Zase všech věkových kategorií. Ti jsou zde již od devíti hodin ráno. Nikde v obchodech se neprodává alkohol, ba ani ne to něco, co se vydává za pivo.

Možná, že si myslíte, co že to ten

Kysela zase plácá. Takhle nějak by mohla začínat detektivka, nebo nějaké sci-fi. Omyl. Takhle to vypadá na mnoha místech na Floridě každou neděli. Od devíti hodin ráno se scházejí lidé v nedělní škole a od jedenácti jsou bohoslužby, po americkou "workshop".

Reverend Dr. Armand L. Keller je drobný prošedivělý padesátník, který nejen vede nedělní školu i bohoslužby, ale také hraje na kytaru. Baskytaru hraje mladík asi dvacetiletý a na bubny hraje v nedělní škole starší dáma a v kostele ani nevím kdo. Nebylo na bicistu vidět. Když jsem viděl ty davy lidí, začín-

čané dětičky, rozesmáté tváře a přátelské stisky rukou, bylo mi nějak fajn, ale na druhé straně i trochu smutno. Když se tak podívám do našich sborů, vypadá to tam trochu jinak. Nejde jenom o množství věřících, ale o tu opravdu příjemnou atmosféru klidu, míru a přátelství. Doufejme, že se nám v budoucnu trochu zadaří a povstanou noví bratři a sestry, následníci Janů Husa a Komenského. Těch je v USA požehnaně, říkají si Moravská církev a jsou ve dvaceti státech USA. O nich zase třeba někdy přístě.

Jan Václav Kysela

Image

Image změni člověka snáze, než člověk svůj image. Pověst změni člověka snáze, než člověk změni svou pověst.

Glenn Close,

* 19. 3. 1947 (Greenwich/Conn.),

americká herečka

Průměrní lidé nemají image, nýbrž těší se pověsti přiměřené jejich skutečnému jednání nebo chybování. Z toho důvodu mohou na ní jen máloco změnit, protože míra jejich vážnosti se odvozuje ze zkušeností, které s nimi jejich bližní během let měli.

Image naproti tomu je produktem médií. Tím jsou postiženi lidé, které vůbec osobně neznáme. Jejich osobnost je nám zprostředkována mediálně. Tyto informace jsou filtrovány. Co je na tom pravdy, co je jen krásné zdání a co je dokonce jen plánovitě vymyšlená lež – pro publikum je to jedno a totéž. Mnohé hvězdy se nám prezentují stále jako zářící hrdinové, jiné jako zasmušilci.

Glenn Close pochopila, že etiketa image – podobně jako pověsti – je téměř nezměnitelná. Důvěřovat jí je velkým pokušením pro všechny lidi, kteří jsou nepevní v momentu, kdy začíná jejich vzestup. Vidí svůj zidealizovaný image – a zaměňují realitu a třeptivý sen. Místo aby se dívali do pravého zrcadla, shlížejí se v pozlátku svého image a začnou sami sebe zbožňovat. Taková pycha předchází často hluboký pád.

Z němčiny přeložil: Josef Špak

Nad Písmem

NASLOUCHÁNÍ A SLUŽBA

Evangelium dnešní neděle - příběh Marie a Marty - uzavírá desátou kapitolu Lukášova evangelia, ve které si kromě zmínky o vyslání sedmdesáti učedníků můžeme přečíst i známé podobnosti o milosrdném Samaritánu. Otázky milování Boha a bližního a z toho vycházející služebnost se opět dostávají do popředí.

Do domu dvou sester, Marie a Marty, přichází Ježíš. Pro Martu je Ježíš vážený člověk a přítel, proto mu chce posloužit jako tomu nejvýznamnějšímu hostu u svého stolu. Snaží se snášet ty nejlepší věci k jídlu a pití. Na rozdíl od ní Marie zůstává v poklidu, v blízkosti Ježíšově a pečlivě se věnuje naslouchání Mistrova slovu. To vidí jako jediné, potřebné a přiměřené chvíli, kdy do domu přišel nositel a dárce spásy.

Pozornějšímu čtenáři neunikne, že hlavní osobou v celém dějství není ani Marie, ani Marta, ale Ježíš z Nazareta. Jakoby chtěl pisatel evangelia ukázat, co by se mělo dít s naším domovem, když do něj přichází Ježíš Kristus, co bychom měli učinit my, aby Pán nenechal naše dveře bez povšimnutí.

V našem životě se dějí věci, na které nemáme vliv: nehoda, těžká nemoc, ztráta milého člověka, ale větší pozornost bychom měli věnovat okolnostem, které změnit lze.

Není snadné vymývat nitro tak, aby se

probudily barvy dřeva. Není snadné držet stráž u vchodu před sebou samým. Především se musíme umět postavit pravdě v tváři tvář. Nemůžeme být svobodní, dokud nejsme osvobození sami od sebe. Vyznávejme Pánu, co je v našem životě nesprávné a dovolme Duchu svatému, který v nás bydlí, aby nás proměňoval. Jedině pak můžeme postavit lampu svého srdce na stůl s pozváním: Přijď, Pane Ježíši. Ke zdravé víře však patří nejen Mariinu rozjímání nad Božím slovem, ale i konkrétní služba, kterou konala Marta a která měla v církvi vždy pevné místo. Stále platí, že vše dobré, co jsme učinili i pro toho nejposlednějšího z bližních, bylo činem pro Krista.

Nelze vzývat Boha, jestliže člověk nestojí ve středu naší zbožnosti. Krista můžeme potkat jen na rovině vztahu. Setkání s lidmi je pravou bohoslužbou. Žijeme zde v tomto světě a náš život se splétá s životy druhých a jeho krása odpovídá tomu, kolik dobrého jsme si věnovali navzájem. „Vztahy jsou jako stromy, bez péče živoří.“

Rozhodnout se k setkání s Pánem, pozvat ho do domu svého srdce, znamená rozlomit svou autonomii a souhlasit s tím, že naše nezávislost bude dobytá. Je těžké nenechat si nic ze svého těla, srdce a ducha, ale jen tak budeme moci jednou slyšet: „Správně

služebníku dobrý a věrný, vejdi v radost Pána svého.“

Lenka Palčovičová

*Pane,
dej mi
bdělé srdce,
aby mě od tebe
nevzdálila žádná
ukvapená myšlenka,
ušlechtilé srdce,
které by neponížil
žádný nedobrý cit,
přímé srdce,
které se nedá
svést z pravé cesty
dvojnárodním úmyslem,
pevné srdce,
které nezlomí
žádná nesnáze,
svobodné srdce,
které si nepodrobí
žádná vášeň.
Dej mi rozum,
Pane,
který tě poznává,
moudrost,
která tě nalézá,
život,
který se ti líbí,
vytrvalost,
která s důvěrou
k tobě lne,
a důvěru,
jež mě konečně učiní
zcela tvým.
Tomáš Akvinský*

VŠECHNO, CO MÁ DECH, AŤ CHVÁLÍ...

Dokončení ze str. 1
vhodnými kombinacemi při volbě programu, od revolučních husitských zpěvů a skladeb z českých kancionálů k sladké renesanční polyfonii, k duchovní písni v působivé homofonní sazbě až k náročné – rytmicky komplikované – moderní tvorbě.

Vrcholný zážitek poskytl Vokální akapellový soubor Geshem. Jeho doménou jsou afro-americké spirituály, z nichž vane svoboda, jež nabíjí energii. Pohybová uvolněnost, zapojení celého těla (i ruce a nohy) přináší volnost dechu (plíce) a s ním i tónu (umožňuje bleskově střídání všech prostředků hudební a pěvecké artikulace). Osvobozující lehkost a přirozenost, souboru vlastní, manifestovala i přítomnost zcela spokojeného kojence v náručí zpívající matky, dítě absolvovalo vystoupení s naprostou samozřejmostí. Sbornistr Marek Šlechta dokáže vtipně využít celého prostoru rozestavením zpěváků kolem auditoria právě tak jako vtáhnout posluchače do společného zpěvu na způsob sponsoria. Snad jen místy

by mohl dát více zazářit světlym sopránovým hlasům k barevnému osvětlení celku.

Zvláštní dík patří všem, kdo se podíleli na doprovodu na klávesové nástroje: Eva Nádeníčková (Úvaly), Petr Špáta a Jiří Špičák (Chrudim). Na přiměřenou, nevtíravou, vzorně artikulovanou moderaci Filipa Sychry znamenitě navázal před závěrem svým vkladem bratr patriarcha Tomáš Butta, jenž převzal nad festivalem záštitu, ve svém příspěvku pak ocenil tradici české duchovní písně, spojené s jubilující Jednotou českých bratří, pestrost a ekumenický rozměr akce, Boží dar rozmanitosti v harmonii i nevyslovitelně tajemný vztah mezi vírou a hudbou. Dal nám příležitost uvědomit si kvality, které v naší církvi reprezentuje, jeho skromné, v pravdě zduchovnělé vystoupení se opíralo o bohatou zkušenost akustikou – jak členění a tempo řeči, tak i laskavá intonace a pečlivá výslovnost nenechaly nikoho na pochybách, že zde v osobě patriarchy hovoří nejen kněz, profesionální du-

chovní, ale i hluboce cítící hudebník. Důstojný rámec vytvořil suverénní výstup Pražského žestového souboru pod vedením Jana Votavy. Úvodní populární píseň Adama Michny z Otřadovic svědčí o tom, že každý pravý český husita má v sobě kus protireformační estetiky rasantní barokní rekatolizace, ovšem právě tak jako nezrušitelnou svébytnost pozdně gotické české duchovní tradice: závěrečný společný zpěv písně Jezu Kriste, štědrý kněže (Zpěvník ČČSH č. 20) je toho výmluvným dokladem. Unést tento vnitřní historický i duchovní konflikt a neztratit přitom odvahu k vlastní identitě, navzdory všem oktrojovaným rozpouštědlům vyvěrajícím z vnitřku i z vnějšku, vyžaduje notnou dávku tolerance k sobě i k druhým, zároveň pevnost a odhodlání být tím, čím jsme. Už David věděl, že v Saulově zbroji neobstojí (První Samuelova 17,38-39). Kéž nám Bůh dá toto poznání – hrdost a sílu Božích služebníků.

Boris Koberle

155 let od úmrtí velkého básníka

Čeští obrozenci v čele s Jungmannem usilovali o vytvoření náročné české poezie. Zdrojem jejich tvorby byly jednak cizí vzory, jednak národní písně, které považovali za ukryté poklady nové umělé poezie "čekající na pravého básníka, který by je vzkřísil". Tímto básníkem se stal F. L. Čelakovský, zejména svými *Ohlasy písní ruských* (1829) a *Ohlasy písní českých* (1839). Čelakovský nejlépe naplnil představy tzv. preromantické školy a stanul vedle J. Kollára jako "první současný básník český" (J. Vlček). Kromě původní básnické tvorby přeložil Čelakovský do češtiny mnoho významných děl cizích autorů (Herder, Goethe, Scott, Puškin aj.), psal satiru v próze (*Literatura krkonošská 1824*, *Patrné dopisy nepatrných osob 1830*) i epigramy a působil též jako literární kritik. Byl také novinářem, filologem, pedagogem, sběratelem a vydavatelem lidových písní, přísloví a pořekadel (*Slovanské národní písně 1822-27*, *Mudrosloví národa slovanského 1852*). Díky své píli a houževnatosti zanechal po sobě dílo, které vzbuzuje obdiv a úctu.

F. L. Čelakovský byl synem strakonického tesaře a do škol ho přivedla představa rodičů, že jejich syn bude knězem. Přímou zbožňoval Jungmanna a byl nesmírně šťastný, že se s ním může stýkat a těšit se jeho přízni. Svět viděl očima Jungmanna a ve všech literárních i osobních sporech stál vždy na jeho straně. V průběhu dvacátých let se sám stal jednou z ústředních postav českého kulturního života a silně ovlivňoval činnost a tvorbu mnohých literátů. Podle svědectví současníků byl mladý Čelakovský usměvavý člověk, který měl štěstí u děvčat, v hloubi duše dobrý, ale prudký a prchlivý, se silným sklonem k ironii. Proto se dostával do častých sporů. Literární činnost, která od počátku 20. let tvořila hlavní náplň Čelakovského života, mu nezajišťovala nezbytné životní prostředky. Proto téměř sedm let pracoval jako vychovatel dvou synů soudního rady M. Ledvinky. V roce 1829 se stal korektorem a podredaktorem Časopisu pro katolické duchovenstvo. I když práci v časopise doplňovala jeho rozsáhlá překladatelská a další literární činnost, prostředků k životu bylo stále málo. Snažil se proto získat místo profesora katedry slovanských jazyků či knihovníka v Rusku, avšak bez úspěchu. Zlepšení přineslo kavalírské mecenášství knížete Rudolfa Kinského, který na přímluvu Palackého poskytl Čelakovskému roční penzi 600 zlatých. Od počátku roku 1834 se stal redaktorem úředních Pražských novin. Jeho zásluhou úroveň novin zřetelně stoupala. V říjnu 1835 začal jako suplující profesor katedry českého jazyka a písemnictví přednášet na pražské universitě. Zdálo se, že jeho životní poměry budou natrvalo zabezpečeny. V listopadu 1835 však uveřejnil v Pražských novinách výhrůžnou a brutální řeč ruského cara k delegaci porobené Varšavy a připojil k ní krátkou odsuzující poznámku. Po upozornění V. Hanky ruský velvyslanec proti tomu protestoval u vídeňské vlády a Čelakovský byl zbaven místa redaktora i profesora. Nouzi, do které tím upadl, překonal jen díky podpoře přátel. Existenci uklidnění mu přineslo jmenování knihovníkem v rodině Kinských v dubnu 1838.

Na konci 30. let se Čelakovský zabýval především slovanskou filologií. V březnu 1842 se díky přímluvě P. J. Šafaříka stal profesorem slavistiky ve Vratislavi. V dubnu 1844 ovdověl a o rok později se znovu oženil s A. Reisovou, známou pod vlasteneckým jménem Bohuslava Rajská. Těžké životní osudy, existenční závislost na šlechtě a duchovenstvu a strach ze ztráty postavení negativně poznamenaly povahu a světobzor stárnoucího Čelakovského. V srpnu 1849 byl Čelakovský ustaven profesorem slavistiky na pražské universitě a začal pracovat s novým elánem. Neutěšené poměry Bachova absolutismu však jeho nadšení brzy utlumily. Vědeckými kapacitami a ozdobou pražské university se pak stali jeho synové - historik Jaromír i přírodovědec Ladislav.

(red)

O LÁSCE K BLIŽNÍMU A ODPUŠTĚNÍ

Slovensko v současné době musí řešit problém. Množí se útoky na lidi s jinou barvou pleti – jde převážně o lékaře, návštěvníky, studenty, imigranty. Tyto útoky jsou však málokdy posuzovány jako rasové motivované.

Co stojí za těmito útoky? Proč se tak děje? Důvody, proč je tomu tak, vidím hlavně v negativním informování televizí o imigrantech a předsudcích, které jsou běžné, že imigranti přišli především kvůli ekonomickým výhodám. Málokdo věří (včetně úředníků), že jde o politické uprchlíky, a to i navzdory masivní informační kampani UNESCO o přijímání cizinců.

Dalším důvodem je, že na Slovensku žije velká skupina menšinového obyvatelstva - Romové. Za komunistického režimu měli zakázáno žít kočovným způsobem života a stát se jim snažil tento zákaz vynahradiť různými ekonomickými výhodami a příspěvky, kterých si však mnohdy nevážili, a pro většinové obyvatelstvo se stali nepřijatelnými a nepřispůsobivými.

Opět tady hrají negativní úlohu média, která ukazují život a chování Romů v negativním světle. Stát se to snaží spolu s misijními organizacemi řešit, ale výsledky nedosahují uspokojivé úrovně.

Imigrant je spojený s tím, že odmítá pracovat a je spekulant. Dostat tedy proto označení politický uprchlík je téměř nemožné. Slovenská republika patří mezi státy, kde je legislativní proces velmi náročný. Běžní lidé poukazují hlavně na imigranty ve státech, které byly ochotné přijmout uprchlíky a v současné době mají velké těžkosti. Stačí připomenout nedávné útoky v Glasgowě a únorový útok imigranta v Utahu...

V zemi azylu, do které imigrant přichází, ho čeká škála problémů - jazyková bariéra, zadržení a často netaktičtí jednání ze strany policie.

Na imigranta je už od prvního dne pohlíženo jako na někoho nebezpečného. Časté jsou také jejich vzájemné konflikty v uprchlických táborech i útoky z těchto zařízení. Imigrant si musí zvykat, že žije v ovzduší naplněném rasismem a xenofobií, vycházející nejen z některých částí místní populace... Tento pocit vyvolává velké vnitřní napětí u imigranta, člověka, který opustil svou zemi.

Až příliš rychle jsme zapomněli, jak nás přijaly jiné národy v období před první světovou válkou, když se množství Slováků vystěhovalo do zámoří, a hlavně v období v letech 1968-1989, kdy množství našich spoluobčanů opustilo "komunistickou zlatou klec" a emigrovalo na západ.

Podpora států ze západu byla pro naše emigranty velkým povzbuzením (hlavně v letech 1968-1969). Samozřejmě neměli to vždy jednoduché a museli mnohokrát zatnout zuby.

Příkladem úspěšných lidí jsou hlavně prof. Jaroslav Pelikán (1923-2006), syn slovenských emigrantů, a Martin Matušík (1953). Oba jsou

uznávanými profesory na amerických univerzitách.

Jaké má být stanovisko křesťana? Ježíš Kristus přijímal všechny bez rozdílu s rizikem, že ne vždy do jeho okolí přijalo s nadšením a porozuměním. Přijetí imigranta (cizího člověka) vyžaduje lásku k bližnímu, odpuštění, vzdání se předsudků a strachu z cizího a nového. Také je nutné vzdát se představy, že imigrant nám přišel vzít naše pohodlí a je pro nás nebezpečný. Od každého člověka se můžeme něco naučit.

Proto i já mám jeden sen, že se dožiji dne, kdy naše společnost bude vnímavější k imigrantům a nebude je posuzovat podle toho, jak vypadají, anebo odkud přicházejí. Bude se na ně dívat jako na lidi, kteří potřebují pomoc a přijetí. (Jak můžeme vidět v České republice, která přijala studenty z Běloruska.)

Pro křesťany a církve je tady výzva a příklad Ježíš Krista, který nás přijal s našimi chybami, povahou a národností a položil za nás život. Od nás se očekává méně: láska k bližnímu a odpuštění...

PaedDr. Roman Králík, Th.D.

ZÁZRAK NA STARÉM MĚSTĚ

Dokončení ze str. 1
měni úřadů i modlitby farníků, aby se nám dostalo požehnání od našeho Pána.

Jsou chvíle, kdy přílišná skromnost opravdu není na místě. Díky tedy patří především bratru farářů Mgr. Lumíru Čermudovi, který je autorem tohoto nápadu a který v úsilí o jeho včasnou realizaci zhubl o osm kilo živé váhy. Další dík patří jeho rodině, která s ním diskutovala, pomáhala mu a poskytla skvělé zázemí. Dík patří i radě starších, u které našel bratr farář pro tuto akci plně porozumění. Stejně tak jsme vděční i našim milým státním úřadům.

Nu a konečně patří díky i našim andělům, kteří nemají křídla, ale zato pracovitě ruce. Děkujeme tedy všem pracovníkům stavební firmy v čele s jejich šéfem za to, že téměř zázrakem uvedli ten skvělý nápad v život. Máme radost všichni, dobrá věc se povedla a ponese své ovoce.

V čase, kdy v centru naší matičky Prahy stoupají ceny za pronájem do astronomických výšek, znamená tohle nové zázemí pro náboženskou obec báječný pocit jistoty.

Jindřiška Kubáčová

Pozn. red.: Těm, kteří se do chrámu sv. Mikuláše nedostanou, doporučujeme zhlédnout www.svmikulas.cz

ZPRÁVY

Důležité upozornění

Prosíme předplatitele, aby platili předplatné našeho časopisu na účet naší církve 0162595369/0800 a jako variabilní symbol používali číslo náboženské obce. Změny v odběru hlase, prosíme, redakci. (red)

Pozvánka na koncert

Náboženská obec Rakovník společně s ostatními křesťanskými církvemi v Rakovníku srdečně zve na koncert chlapeckého pěveckého sboru St.-Martins-Chorknaben z německého města Biberach. Koncert se uskuteční za podpory městského úřadu ve středu 1. srpna od 19.30 h v kostele sv. Bartoloměje na Husově náměstí. (rst)

Husitské slavnosti

Husitské slavnosti v Tachově se konají ve dnech 17.- 19. srpna. V jejich rámci pořádá naše náboženská obec bohoslužby na památku bitvy u Tachova na Vysoké v sobotu dne 18. srpna ve 14.30 h. Srdečně zveme. (rst)

Slavnostní bohoslužby

Slavnostní bohoslužby u příležitosti 40. výročí otevření Husova sboru se konají za účasti bratra patriarchy 29. července od 11 h ve Vracově. (rst)

Vděčné dny ve Zlíně

Víkend na přelomu června a července byl pro křesťany ve Zlíně bohatý na zážitky. V pátek 29. června se uskutečnil v kavárně Charity na Jižních Svazích večer poezie Zdeňka Svobody, letošního osmdesátiníka, doplněný hudbou. Verše přednesla Ludmila Keřkovská, hrou na housle a klavír posloužily Radana Váňová a Veronika Mitášová. Jubilant také zavzpomínal na své literární vzory. Prostory kavárny sotva stačily množství vděčných posluchačů.

Následující neděli 1. července se věřící několika zlínských církví sešli k ekumenické bohoslužbě v evangelickém kostele. Připomněli si Husovo výročí. Duchovní – faráři a kazatelé – se střídali při čteních, modlitbách a kázání. Spojené mládeže přispěly zpěvem za doprovodu kytary. Naši církve

zastupoval bratr farář Lubomír Pliska svým modlitebním příspěvkem. Kostel byl plný lidí všech generací a panovala tu radostná atmosféra.

Týž den odpoledne se pak sešli přátelé bratra faráře Mgr. Zdeňka Svobody, aby jubilantovi popřáli k narozeninám. Toto setkání v malém sále evangelického kostela mělo opět ekumenický ráz. Jeho první část byla malým kulturním pořadem, při němž vedle připomínky životní cesty osmdesátiníka zazněly také některé jeho verše a próza. Během občerstvení se pak rozvinuly volné a srdečné rozhovory.

Vnímavý účastník všech těchto událostí pochopil, komu patří vděčnost za vše, co jsme prožili. Ať už je to výročí vzácného mučedníka anebo narozeniny milého bratra – obojí ukazuje k témuž Pánu, který je dárce všeho. (rav)

POŽEHNANÉ DNY V LITOMYŠLI

Náboženská obec Litomyšl v posledních dnech prožívala velmi požehnané dny. Nejprve to byl vikariátní výlet autobusem do Škodějova. Připomněli jsme si, co pro nás a hlavně naše předky vykonal první patriarcha naší církve dr. Karel Farský! Po bohoslužbách a vzpomínce u desky, kde stával rodný domek K. Farského jsme zhlédli vystoupení dětí pražské diecéze pod vedením manželů Buttových v našem sboru v Semilech.

1. července jsme se připravili na dopolední bohoslužby v našem sboru, protože přijel bratr patriarcha dr. Tomáš Butta. Po bohoslužbách při posezení v naší společenské místnosti se bratr patriarcha světil s tím, co viděl a prožil minulý týden na Sázavě. Velmi

se zajímal o historii farní budovy, kde byl v roce 1932 otevřen náš sbor. Zajímalo ho, kdo byl prvofarářem, chtěl vědět i o dalších duchovních a stranou nezůstaly i věci hospodářské a provozní. Hodnotil, jak se nám daří sbor i přilehlou faru udržovat. Sestra farářka Věra Řihová hosta provedla zámeckým areálem i novými klášterními zahradami. Po obědě jsme společně odjeli na Růžový palouček. „Svatý Petr nám přál!“ Bylo hezké počasí a nádherný rozhled na naši rodnou kotlinu. Shodli jsme se na tom, že bratr Komenský si našel pro místo loučení s vlastní opravdu překrásné místo! Ve svém vystoupení bratr patriarcha připomněl všechny skutečnosti, Kunvald, čeští bratři a jejich osud, působení

J. A. Komenského, jeho odkaz našemu národu, školství i trpký osud, který ho potkal!

Bylo to milé v tuto neděli, my jsme byli povděční, že naši členové náboženské obce i ostatní věřící včetně římských katolíků mohli poznat našeho patriarchu. Mnohdy s námi prožívali smutné události "tam nahoře v Praze" v minulém období. Nedělní setkání 1. července jim dalo dobrou odpověď...

Poslední událostí, se kterou se chceme čtenářům Českého zápasu světit, byla ekumenická bohoslužba 3. července v našem sboru v Litomyšli. Kázání měl místní římskokatolický probošt František Beneš. Známe ho jako člověka dobrého s hlubokým lidským přístupem ke každému člověku. Jeho kázání by se dalo nazvat "Regionální omluva za upálení Mistra Jana Husa". Jen několik postřehů: Jan Hus byl římskokatolický kněz a římskokatolická církev ho upálila. Českému národu Řím způsobil utrpení sedmi křížovými výpravami a dále připomněl: Dr. Beran po létech komunistického vězení se poprvé v roce 1965 omluvil za římskokatolickou církev za smrt Jana Husa. O tom se v těch letech moc mluvit nesmělo. A samozřejmě vyzvedl omluvu papeže Jana Pavla II. koncem 20. století.

Moc jsme byli panu proboštovi vděční. V našem sboru jsme tyto pravdy slyšeli od římskokatolického kněze poprvé!

Za náboženskou obec Litomyšl

Jana Krajčířiková

Jaroslav Jiráček

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

MARIE A MARTA

Marta měla mnoho starostí s domácími pracemi. Pokud se vám podaří z našich přesmyček "vylušit" různé druhy domácích prací, vypište si z hotových slov píseňka podle čísel v závorce a zjistíte, jak si počínala její sestra Marie

- VAPROSÁINV (1)
- ČIENEP (1)
- ARPÍN (2)
- VAŠNZÍÁÍ (6)
- ÝVOCHAV (5)
- ZLÍNEKUI (7)

- PÁKYUN (2)
- RYTÍVÍNÁ (1)
- XÍNLÁVUO (4)
- NELHÍŽE (4)
- BÁDÍNO (5)
- NAŘÍVE (2)

(Řešení z minulého čísla: Můj bližní.)

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123,

mail: cesky.zapas@csh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz

KALENDARIUM – SRPEN

1. 8. 897 - Na dvoře Salc přijal Arnulf také posly Srbů, kteří dobrovolně přijali franskou svrchovanost, a tím odpadli od Velké Moravy.

1. 8. 1017 - Polské vojsko Boleslava Chrabrého vpadlo do Čech (z Moravy). Bojů se účastnilo i Jindřichovo vojsko (spolu s Oldřichem obléhali hrad Němčí ve Slezsku). Po boku Poláků bojovali Moravané. Vojenské tažení společného římskoněmeckého a českého vojska nepřineslo úspěch.

1. 8. 1172 - Vladislav se zúčastnil po boku císaře Fridricha výpravy do Polska (k urovnání sporů o polský trůn mezi Měškem Starým a polskými šlechtici). Ke smíru došlo bez boje.

1. 8. 1192 - Vpád českého vojska do Bavorska. Přemysl vypomáhal svému švagrovi Albrechtovi. Narůstalo napětí mezi císařem Jindřichem VI. a Přemyslem (samostatnější politika českého knížete, nesplácení úplatku, Přemysl vyjednávání s císařovým odpůrcem Jindřichem Lvem).

1. 8. 1257 - Přemysl Otakar II. zaútočil se svým vojskem (přes Pasov) na Bavorsko (řešil starší spor s knížetem Jindřichem Dolnobavorským). České vojsko naprosto selhalo (snad přílišná sebedůvěra) a bylo poraženo (u Mühlendorfu se část zdemocované armády vzdala). Přemysl se musel vzdát Sušicka (Jindřich si na něj činil nárok jako na dědictví po hrabatech z Bogenu).

1. 8. 1292 - První válečná výprava Václava II. do Sandoměska a Kujavska (v Polsku) proti vévodovi Vladislavu Lokýtkovi (ohrožoval Václavovo panství krakovské). Tažení vedlo k úspěšnému a rychlému konci, v září Lokýtek kapituloval a odevzdal Sandoměško českému králi. Václav začal usilovat o polskou korunu.

1. 8. 1412 - Papežský legát přinesl z Říma novou (zostřenou) klatbu na Husa (exkomunikace se vztahovala i na ty, kdo se s Husem stýkali). Na Prahu byl uvalen interdikt (zákaz církevních obřadů a úkonů). Hus odešel (v říjnu) na venkov, kde napsal řadu prací (*Postila, O svatokupectví, De sex erroribus, De ecclesia*) a kázal v okolí Kozího Hrádku (v jižních Čechách) a od léta 1414 (po krátkém pobytu v Sezimově Ústí) odešel na hrad Krakovec nedaleko Rakovníka (až do října 1414).

1. 8. 1422 - V Čáslavi se sešel druhý sněm (svolaný z popudu Korybutoviče); účast odmítla katolická šlechta, dostavili se jen podobojí. Korybutovič slíbil respektovat čtyři artikuly.

1. 8. 1517 - Na Křivoklátsku vypuklo nevolnické povstání proti vymáhání nových dávek vrchností a omezování osobní svobody poddaných. Proti vzburěncům bylo vysláno vojsko (i s děly) v čele se Zdeňkem Lvem z Rožmitálu. Povstalci byli rozeznáni do okolních lesů.

1. 8. 1622 - Moravský soudní dvůr začal vynášet rozsudky; nejdříve nad dvánácti zemřelými rebely, kterým byl zabaven majetek. 2. září bylo vyneseno 16 rozsudků smrti nad obžalovanými, kteří se nedostavili k soudu (šlo například o Ladislava Vělena ze Žerotína, Václava Bítovského z Bítova, Jana Adama z Víckova).

1. 8. 1627 - Velké protifeudální povstání v okolí Kácova, Čestína, Uhlířských Janovic; rozšířilo se na Kouřimsko, Čáslavsko a do okolí Kutné Hory.

1. 8. 1692 - Do Vídně se vypravila deputace Chodů (z jedenácti pohraničních vesnic) k císaři Leopoldovi I., aby se pokusila o prosazení svých práv a podala stížnost na útlak vrchností (W. M. Lammingena). Chodská "causa" přerostla v otevřené povstání, které bylo 17. července 1693 potlačeno vojskem. Popraven byl nejrozhodnější mluvčí Chodů Jan Sladký-Kozina.

1. 8. 1912 - Narodil se v Lounech Otakar Jaroš (+ 8. 3. 1943 u Sokolova) - československý důstojník, účastník protinacistického odboje.

2. 8. 1892 - Vydán byl zákon zavádějící korunovou měnu v habsburské monarchii a nahrazující rakouský zlatý (zlatník). Z 1 kg zlata se razilo 3280 korun. Korunová měna byla definitivně užívána od 1. ledna 1900.

3. 8. 1882 - Narodil se v Pardubicích Vilém Mathesius (+ 12. 4. 1945 v Praze) - filolog a literární vědec, anglista a bohemista, jehož činnost je v širokém povědomí spojena především s jeho působením v rámci Pražského lingvistického kroužku, jehož vznik v říjnu 1926 inicioval. Do jeho programového sborníku *Spisovná čeština a jazyková kultura* (1932) přispěl statí *O požadavku stability ve spisovném jazyce* a podílel se na kolektivních tezích *Obecné zásady pro kulturu jazyka*. Jeho největším redakčním počinem bylo souborné dílo *Co daly naše země Evropě a lidstvu* (1939). Soubor hlavních Mathesiových statí, *Čeština a obecný jazykozpyt*, vyšel až dva roky po autorově smrti.

4. 8. 1427 - IV. křížová výprava (veleli jí kardinál Jindřich Winchesterský a Fridrich Hohenzollernský). Po překročení Českého lesa se dostala od Stříbra k Tachovu, odkud se dala na panický útek po zaslechnutí zpěvu husitského chorálu Ktož jsú boží bojovníci zpívaného vojsky spojených svazů táborského, sirotčího a pražského. Dobyť tachovské pevnosti (14. srpna) završilo celkové vítězství husitů a posílilo pozice táborů a sirotků.

5. 8. 1742 - Počátek obléhání Prahy habsburskou armádou pod velením Karla Lotrinského. Největší část posádky ve městě tvořili Francouzi, kterým velel maršál Belle-Isle. Obléhání trvalo několik měsíců, obyvatelstvo trpělo hladem a těžkým strádáním (drahotou).

5. 8. 1852 - Zemřel v Praze František Ladislav Čelakovský (* 7. 3. 1799 ve Strakoncích) - básník a vědec - viz i str. 3

5. 8. 1942 - Britská vláda odvolala svůj podpis pod mnichovskou dohodou. S podobným prohlášením vystoupil i francouzský Národní výbor vedený generálem de Gaullem, když označil mnichovskou dohodu od počátku za neplatnou. (red)